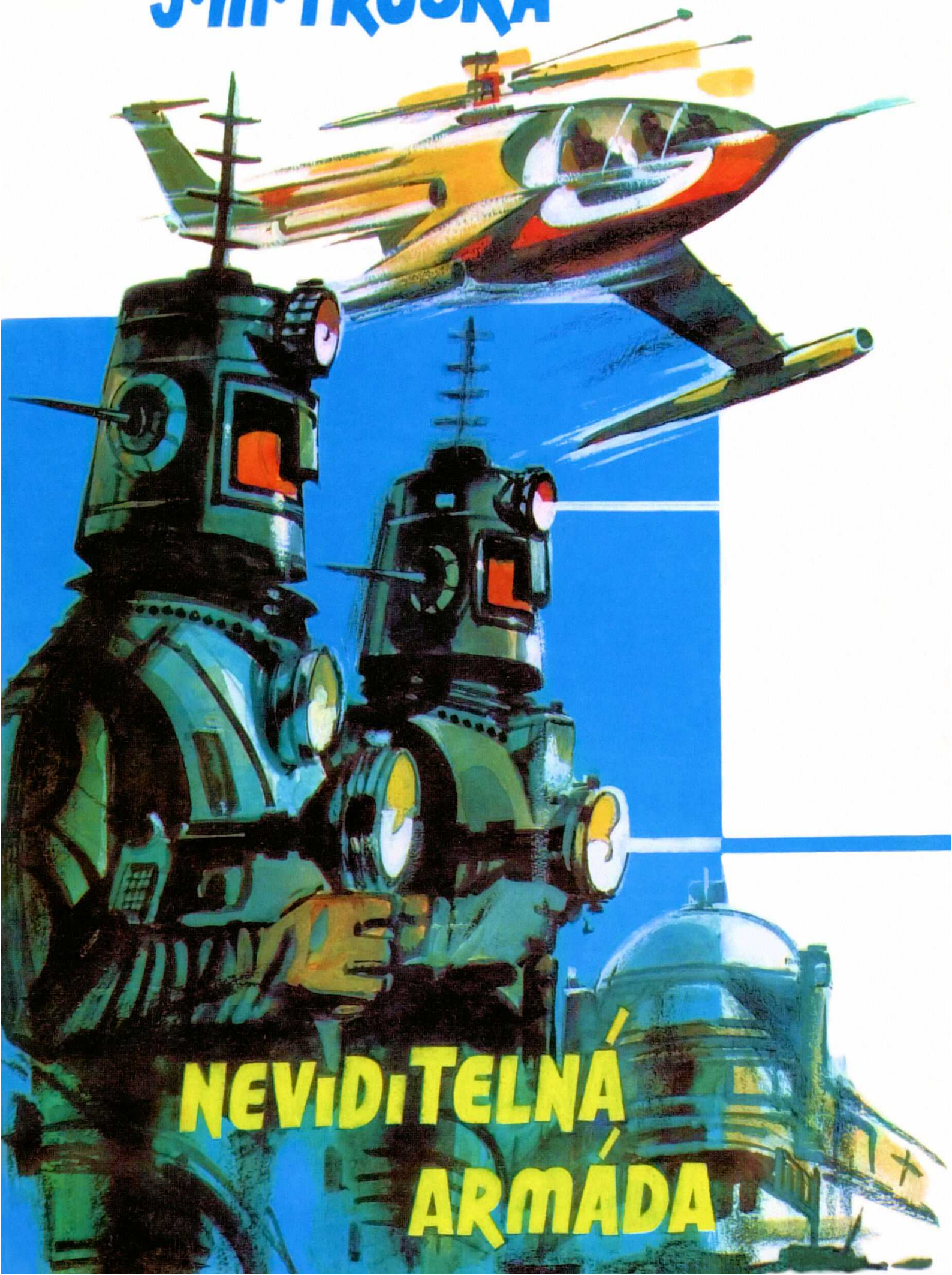

J·m·TROŠKA

**NEVIDITELNÁ
ARMÁDA**

J. M. Troska

Kapitán Nemo 3

Neviditelná armáda

Copyright © J.M.Troska - heirs c/o DILIA, 2013
Cover © OOA-S, o.s, 2013

ISBN 978-80-7486-072-0 (ePUB)

ISBN 978-80-7486-073-7 (Mobi)

ISBN 978-80-7486-074-4 (PDF)

Obsah

Kapitola první NEMO POSÍLÁ SVŮJ DAR	5
Kapitola druhá „LIDSKÁ DUŠE JE JAKO PŮDA“	9
Kapitola třetí ARNŮV ŠTĚDRÝ VEČER	11
Kapitola čtvrtá SETKÁNÍ S NELLY	16
Kapitola pátá ARNOVY PRVNÍ POZNATKY	20
Kapitola šestá Z PEKLA PĚT KROKŮ DO RÁJE	23
Kapitola sedmá NELLY VYSVĚTLUJE	26
Kapitola osmá ČTVRTÝ HORIZONT	29
Kapitola devátá ŽLUTÉ SVĚTLO	33
Kapitola desátá BABYLÓNSKÁ VĚŽ	38
Kapitola jedenáctá NEMOVA VOJENSKÁ MOC	43
Kapitola dvanáctá BITVA NA MOŘI	49
Kapitola třináctá JIŘÍ PROCITL	56
Kapitola čtrnáctá SESTRÍČKA	58
Kapitola patnáctá NAVÁZANÉ SPOJENÍ	63
Kapitola šestnáctá ELEKTRICKÉ UCHO	66
Kapitolo sedmnáctá OSTROV DESIMA	72
Kapitola osmnáctá VÝSTRAHA	75
Kapitola devatenáctá VYZNÁNÍ MLADÝCH LIDÍ	79
Kapitola dvacátá ANDĚL Z PEKLA	83
Kapitola dvacátá první S NOVOU KRVÍ	87
Kapitola dvacátá druhá ÚTOK NA ZÁRODEK ZLA	90
Kapitola dvacátá třetí ARNŮV BACIL	95
Kapitola dvacátá čtvrtá PODIVNÉ UDÁLOSTI	99
Kapitola dvacátá pátá A BYL ZASE MÍR	105

Kapitola první

NEMO POSÍLÁ SVŮJ DAR

Byl to smutný Štědrý večer. V rodině Bradových měli starost o syna, o němž už od podzimu, kdy Jiří odešel z domova, neměli zpráv. Ani štědrý Ježíšek nemohl zaplašit smutek a tíseň. Naopak, tím více se jitřila bolest z nepřítomnosti Jiřího, jehož dárky pod vánočním stromkem zůstaly netknuty.

A když se pak v jejich mysli vynořily vzpomínky na zavražděného přítele Farina a mučednickou smrt paní Marty, ne, nebylo možné zůstat déle u svátečního stolu.

Už k osmé hodině odešel Bradův švagr Pavel Holan, jediný spolustolovník, vymluvil se, či správně omluvil pro bolení hlavy. Nelhal. Ba, bylo to horší! Pavel Holan byl týrán výčitkami svědomí, že svému synovci umožnil tajně opustit domov a poslal ho snad do neštěstí nebo dokonce — nedej Bože — na smrt! Bradovi se sice vystříhali jakýchkoliv výčitek, ale tím muka Holanova nezmiřnili.

Holan usedl ve svém pokoji do křesla, které stálo v kruhovitém zaskleném balkónu pracovny. Bylo to Holanovo oblíbené místo, z něhož byl v létě výhled na vzrostlou zahradu a přes koruny stromů na Prahu.

Dnes bylo jinak. Ani stopy po vánoční náladě. Příroda jako by se škodolibě chtěla popást na Holanově duševní trýzni v tomto posvátném večeru. Po celý den se honily na obloze mraky a z nich se občas spouštěly studené pršky nebo těžký, vodnatý sníh, který se na zemi měnil v protivnou břečku, a klidný vzduch se střídal s nárazy ledového větru.

Ted' bylo venku klidno. Ale ve výši, podle letících mraků, mezi nimiž se občas rozzářil sinavý svit měsíčního úplňku, zuřila vichřice.

Holan ani nerozsvítil. Seděl ve tmě, která ještě zvyšovala jeho duševní trýzeň.

Údery orloje stojacích hodin, jež zněly jako pohřební hrany, ho vyrušily z trudného snění. Pohlédl do kouta, kde ve vysoké úzké skříni z černého ebenového dřeva se pravidelně zmital lesklý mosazný kotouč kyvadla a nad ním strašidelně do tmy svítila tvář ciferníku.

Jedenáct hodin.

Ani pomyšlení na spánek! Jen on ví, kolik nocí už probděl od doby, kdy marně čeká na nějakou zprávu od svého synovce. Dnešní noc není první a nebude poslední. Kdy už bude vysvobozen z této trýzně?

Ted' se mraky rozptýlily a měsíc jasně září. Jak ostře je vykreslena jeho tvář, jejíž strnulý, úšklebný výraz je rušen nápisem PAX, dílem jeho nešťastného přítele Farina, otce Arnova.

Je Arne dosud živ?

Druhá kalvárie, na kterou v nové trýzni vystupuje ted' Holanova duše touto otázkou.

Pojednou spatřil Holan na nebi zvláštní zjev.

Ozářeno měsícem padalo z výše jakési těleso. Ted' už rozeznává tvar: nějaký veliký pták. Ne. Aeroplán je to! Řítí se k zemi. Bůh buď letci milostiv! Ale ne — není to aeroplán. Je to přece pták. Ted' se jeho pád zmiřnil. Křídla se rozkmitala jako obrovské vážky. Krouží. A právě nad jeho zahradou.

Ted' se snesl. Stanul uprostřed obrovského trávníku

Holan otevřel okno. Vytřeštěným zrakem hleděl na podivného ptáka, jehož křídla se složila jako krovky brouka. Příšerný zjev, mnohem vyšší než člověk.

A ted' se v jeho hlavě rozzářilo zelené světlo, které nepravidelně kmitá.

Co to? V těch zákmitech je to klam či náhoda? Položit — v záblescích světla zdá se Holanovi, že čte v Morseových značkách francouzské rozkazy.

A Holan vidí, jak netvor opatrně klade na zem objemný balík.

Kolmo vzhůru! čte Holan dále v zelených záblescích.

Ozval se temný vrnivý zvuk, křídla letounu se rozepjala, zamávala a záhadný tvor se jako střela vznesl do výše. Jeho obrys se leskl v měsíčním světle a v několika vteřinách zmizel z dohledu. Na trávníku zůstal podlouhlý balík.

A tu — nový div.

Holan v pracovně se obrátil. Těsně za ním tkvěl ve vzduchu ostře svítící kotouč, jehož světlo bylo studené. Kotouč se zvolna vzdaloval ke dveřím.

Jakoby nucen magnetickou silou, Holan vykročil. Veden světlem krácel po chodbě, sestupoval po schodech do vestibulu, vyšel domovními dveřmi, krácel zahradou...

Stanul nad předmětem zavínutým do jakési látky.

Světlo zmizelo.

Holan se schýlil nad balíkem, jehož tvar prozrazoval — lidské tělo. Dotknuv se látky, cítil, že je teplá.

Co to má znamenat? Jaké je tohle tajemství? Byl to snad posel Ježíška, který mu složil vánoční dárek? Podivný posel. Spíše se podobal ďáblu než andělu z nebe.

A také... lidské tělo! Mrtvola? Ale to teplo? Mrtvola by přece nebyla teplá. Zvlášť v tomto mrazivém vzduchu.

Proč otálíš a uvažuješ zbytečně? Chop se přece toho těla! Pospěš! vykřiklo v Holanově duši.

Objal balík. Těžký. Ano, je to tělo člověka.

S námahou přinesl náklad do své pracovny. Rozsvítil lustr a s nervózním chvatem rozvinul obal, v němž poznal azbestový ohřívač.

Konečně byl závit odstraněn. A před Holanem leželo bezvládné tělo hochu. Obrátil jeho tvář k světlu a — zapotácel se! Z Holanova hrdla vydral se chroptivý dech, ruce se křečovitě vryly do vlasů.

„Jirko!“ zachroptěl, sklesnuv na kolena k nehybnému tělu.

Holanovy ruce se tiskly k čelu bezvládného. Zvedal víčka, pod nimiž viděl oči vyvrácené v sloup. V šíleném chvatu jediným trhnutím urval knoflíky kabátu, roztrhl jeho košili a položil zpocenou dlaň na levou stranu prsou.

„Žije!“ vyrázil jásavě. „Je živ! Žije! A vždyť — dýchá! Ale rychle. Nestejnoměrně. A jeho čelo žhne. Horečka. Vysoká horečka! Ach, buď Bohu chvála! Jen když je živ! Zase bude zdrav. Musí být zdrav!“ jekal.

Ale co teď? V tomto stavu ho přece neodevzdá otcí.

Pro lékaře.

Holan přiskočil k telefonu a vytočil číslo.

„Haló, doktore, okamžitě ke mně!“ volal.

„Je to tak nutné? Mám společnost.“

„Jde o život, jež cením nad všecky ostatní. Nemůžete-li přijít, zavolám jinému lékaři.“

„Nu, nebuďte tak nervózní, příteli, já chtěl jen...“

„Přijedete hned nebo ne?“

„Už jedu!“

Pavel třeskl sluchátkem a přiskočil k Jiřímu. Musí ho svléci a uložit do postele. Není třeba, aby ho v tomto stavu doktor viděl.

Odkládaje hochův kabát, zavadil rukou o tuhou obálku, vyčnívající z vnitřní kapsy.

Dopis.

Adresa: Á mon ami Holan. Příteli Holanovi.

Tedy jemu! Kdo mu to píše francouzsky? Nezná to písmo, ostré tahy, charakterizující energii.

Příteli,

učinil jsem, co jsem za daných okolností mohl. Vracím Vám synovce. Doufám, že ho přijmete živého. Ale bude potřebovat delší dobu ošetřování, nejlépe v sanatoriu.

Nemo

Nemo!

Co se to dělo s Jiřím? Jak přišel k Nemovi?

Tohle je zvláštní Štědrý večer. Vždyť ani neví, co vlastně s hochem je: spí nebo je v mdlobách, v bezvědomí? Je to nemoc nebo následek těžkého otřesu? Nemo píše, že Jiří bude potřebovat delší dobu ošetřování v sanatoriu.

A kde je ten doktor? Proč nejde! Vždyť už zde mohl...

Konečně!

„Pojďte, doktore!“ popadl Holan lékařovu ruku a vlekl ho k loži Jiřího.

„Dovolíte přece, abych si aspoň odložil,“ protestoval lékař, přehodiv kožich přes lenoch křesla.

Sklonil se nad bezvědomým
„Hm, mladý Brada,“ bručel „Co se s ním stalo?“ vyjel náhle s otázkou.
„To je zatím vedlejší věc,“ odrazil Holan.
„Mýlíte se, příteli. Mám li správně zjistit diagnózu, musím znát příčinu“
„Vyšetřete ho!“
„Ovšem, vyšetřím ho. Nemusíte na mne ani tak ostře,“ pravil lékař dopáleně. A dal se do práce.
Po chvíli:
„Nuže, vyslechněte nález. Neztrácejte hlavu! Jste bledý jako vápno Sedněte si!“ nutil Holana do křesla „Hoch je v horečce. Vysoká horečka.“
„Co je mu?“
„Nevím. Horečka, milý inženýre, není nemoc. Je to pouhý úkaz, že kdesi v organismu je porucha. Příznak choroby. Pravděpodobně je původu toxického. Snad záplavou tkání produkty...“
„Nechte si přednášku! Pro živého boha, nemučte mě!“
„Co vám mohu říci více?“
„Což víc nevíte?“
„Teď ne. Žádný lékař vám nedá odpověď, nezná li příčinu horečky. Můžete mi říci všechno. Lékař je vázán tajemstvím. Hleďte, já vím, že mladý Brada nebyl od podzimu doma. Horečka je klíč ke všem nemocem těla i duše. Ale je to jen příznak, z něhož teprve za několik hodin či dnů se ukáže nemoc. Proto vám zatím nemohu nic říci. Ledaže by se podařilo přivést ho k vědomí. Jak je dlouho v tomto stavu?“
„Nevím.“
„Nevíte? Jak je to možné? Jak dlouho leží u vás?“
„Sotva půl hodiny.“
„A dřív? Kde byl dřív? Co se s ním dalo?“
„Nevím.“
„Zase nevíte? Milý inženýre, nechte si tedy své tajnosti. Vidím, že ke mně nemáte důvěru a — poroučím se vám!“
„Doktore, prosím vás!“ sevřel Pavel lékařovu paži, „Já skutečně nevím. Hoch sem byl dopraven způsobem, o kterém skutečně nemohu mluvit. Myslel byste, že jsem blázen nebo že lžu. Je to příliš fantastické. Neuvěřil byste mi. Jiří byl kdesi ve světě, kde, to nevím, a před chvílí...“
Holan zmlkl. Z lože se ozval tichý sten. Lékař přiskočil k posteli. Holan stál tiše vedle něho. Tělem Jiřího probíhalo křečovitě chvění.
Pojednou ubožák otevřel oči. Rozšířené zorničky zřejmě nevnímaly světlo, ačkoliv padalo přímo do jeho očí. Náhle vyrazil z hrdla nelidský skřek a nato zmatený, nesouvislý proud slov:
„Arne! Mo-moře stoupá! Nohy - se mně, vaří... vlna... a-á-ách! Vařím se! Pomoz! Dáble! Zde! Tu máš! Už se kácí! Arne! Proboha nenech mě tu! Zešílím! Á-áchí - Peklo!“
Tu se oči trpícího zavřely. Zřejmě klesl zase do bezvědomí. Ale rychlý, přerývaný, sípavý dech a bouřlivě se dmoucí hrud' svědčily o strašném boji, v němž se zmítaly duše i tělo ubohého hochy.
„Zvracel?“ obrátil se lékař na Holana šeptem
„Ne.“
„Pak by byla naděje, že je to pouze těžký nervový otřes a ne...“
„Dopovězte!“
„Meningitis.“
„Česky?“
„Zánět mozkových blan.“
„Nestrašte!“
„Není to strašení. Dnes máme prostředky, které značně snížily úmrtnost a napravují těžké následky. Ovšem, dlouho to trvá. Rok, někdy i déle. Ale i tak je stav vážný. Bojím se, aby... ale to se ukáže, až pomine horečka.“
„Na co myslíte? Čeho se bojíte? Mluvte otevřeně!“
„Musíme mít trpělivost,“ uhýbal lékař.
„Řekněte! Nemučte mne!“
„Nuže, vidím, že bude lépe, připravím-li vás. Bojím se psychózy.“
„Šílenství?“

„Ano. Nu, buďte mužem, příteli. Netvrdím. Připouštím jen možnost. Ale zároveň pevně doufám, že mladý organismus zvítězí. Horečka ho sice zeslabí, ale to bude právě dobře. Lidská duše je jako půda. Nechá-li se řádně odpočinout, je pak tím zdatnější a plodnější. Myslím, že bude zase všechno dobré. Zůstanu u vás. Pojdme! A teď vás poprosím o číšku vína a o černou kávu. Dveře necháme otevřené, abychom slyšeli pacienta, kdyby zase blouznil.“

Usedli v pracovně, kde je Pavlův sluha obsloužil.

„Příteli,“ začal lékař, využiv Holanova uklidnění, „snad byste mi přece jen mohl povědět, co víte o Jiřího životních osudech. Je to v zájmu jeho léčení.“

„Dobrá,“ souhlasil váhavě Pavel, „Ale spoléhám předem na vaši mlčenlivost,“ zdůraznil.

„Jsem vázán úředním tajemstvím a ctí lékaře.“

„Tedy slyšte: Mladý Farin, jemůž zavraždili otce, odjel do Francie. Proč, není snad důležité. Jiří chtěl za ním.“

„Touha po cestování?“

„Ano,“ uznal Pavel za vhodné potvrdit lékařovu domněnku. „Jirkovi rodiče nechtěli svolit. Pomohl jsem mu tedy...“

„K útěku? Hm, hezké od vás, ale příliš riskantní, jak teď vidíte. Byl tedy pryč asi tři měsíce a dnes se vrátil, totiž byl sem dopraven, jak jste řekl. A to ani nevíte, kdo ho sem dopravil?“

„Vím.“

„Nuže, co vám řekl? Přece musil vysvětlit?“

„Nic. Ten... hm... člověk nemluvil. Položil chlapce na trávník v zahradě a zmizel.“

„Jak to, zmizel? Jak mohl zmizet? Ale vždyť za tím může být zločin.“

Teď viděl Holan, že není vyhnutí. Musí vylíčit, jak se vše událo.

Když skončil, hleděl naň lékař se strnulým úsměvem. Po chvíli ticha se ozval:

„Povídáte, že jste dostal dopis. Od koho?“

„Na tuto otázku neodpovím, ani kdybych byl mučen.“

„Chráníte zločince. Kdybyste nebyl mým přítelem, učinil bych oznámení. Vlastně jsem k tomu povinen. Ale budiž. To je věc vašeho svědomí,“ končil lékař stroze.

„Mýlíte se, doktore. Ten, kdo dopis psal, není zločinec, nýbrž zachránce Jiřího.“

„Jste si tím jist?“

„Jako sám sebou.“

„Ale kde byli ti hoši po celé tři měsíce? A hlavně, co zažili, že to Jirkovi tak pocuchalo nervy? A co je s Arnem? Ten se také vrátil?“

„Ne. Aspoň o něm nic nevím.“

„Není to podivné?“

„Připouštím. Ale snad se vrátí také, nebo dá o sobě zprávu, anebo nám bude Jiří moci vysvětlit...“

„Bude-li moci,“ zamumlal lékař.

Kapitola druhá

„LIDSKÁ DUŠE JE JAKO PŮDA“

Bylo už skoro k ránu, když lékař zjistil, že horečka opadla. Ale Holanovu radost zkalil poznámkou, že tím není vyhráno. K ránu se horečka zmírní vždycky. Pacient zdál se klidně spát.

„Varuji vás,“ obrátil se lékař na Holana, „abyste, až se probudí, útočil na něho otázkami. Ani slovo! Naopak, tvařte se zcela spokojeně, a kdyby sám začal, uklidněte ho, že všechno zlé byl jen sen. Řekněte, že už dlouho stonal, třeba na hlavničku nebo tyfus, a že nebyl z domu, že jste ho vzal k sobě, aby se tyfem nenakazila Jiřinka. Arne že ho navštíví, až bude zdrav. Ať tedy řádně užívá léků, aby urychlil své uzdravení. Potom, až se zotaví, může se mu poznenáhlu říci pravda. Jen tak ho bude možno zachránit před šílenstvím.“

Svívalo, když se Jiří probudil. Jeho oči cize spočinuly na Holanovi a lékaři, ale po chvíli v nich zaplálo vědomí.

„Nu vida, těžký pacient se vrací k životu,“ ozval se lékař vesele. „Jak se cítíte, Jirko?“ tázal se, tiskna palec na tepnu.

„Dobře,“ splynulo tiše ze rtů nemocného.

„Výborně!“ zajásal lékař nad odpovědí, z níž bylo vidět, že pacient vnímá.

„Mám hlad.“

„Ještě lépe! Sláva! Dostanete mandlové mléko.“

„Ano. Ale to je málo,“ slyšeli jaksi umíněný požadavek.

„Nu, prozatím se musíte spokojit. Nejde to tak najednou. Máte dosud zvýšenou teplotu. Zatím to mlíčko. A pak prášek Prospíte se a potom už budete moci sníst něco vydatnějšího“

Jiří vypil lahodný nápoj do poslední kapky. Poslušně také spolkl prášek. A pak unaveně sklesl na polštář. Zdálo se, že usíná. Pavel měl na jazyku jakousi otázku. Zabořilo ho, že synovec pro něho neměl ani slova. Ale lékař odvedl Holana do sousední pracovny.

„Musíte se krotit a mít trpělivost. Mýlíte se, myslíte-li, že máme vyhráno. Může to být jen záblesk paměti, po němž...“

Silný třesk a dunivá rána v Jiřího ložnici zarazila oběma v prsou dech. Vběhli do ložnice. Naskytl se jim strašný pohled.

Před postelí ležel povalený noční stolek, jehož skleněná plotna byla roztržena na kusy, a Jiří stál uprostřed pokoje, třímaje v ruce těžkou majolikovou vázu. Obličej hochův nebyl k poznání stisknuté, vyceněné zuby, křečovitě stažené rysy tváře a vytřeštěné oči.

Hleděl do okna, jímž prosvítal rozbřesklý den a za nímž se klátily ve vichru holé ratolesti stromu. Snad právě tyto haluze vzbudily v choré mysli představu nepřátel.

„Vrazi! Děbli! Mne nedostanete! Pryč! Mám paprsky! Zabiju vás, kdyby vás bylo milióny! Už sem lezeš? Tu máš!“ rozléhaly se nelidské skřeky. A než tomu mohli zabránit, švihla těžká váza vzduchem. Do řinkotu roztržitého okna se mísil šílený chechtot.

Lékař strhl se stolu pokrývku a skočil k Jiřímu. Jen šílenství dodává tělu takové síly, jakou vyvinul ubohý hoch. Oba, lékař i Holan, byli zpoceni, když konečně kladli Jiřího na postel, ovinutého těžkou pokrývkou a šňůrou, utrženou od okenní záclony. Ubožák vyrážel z hrdla zvířecí zvuky. Po chvíli ztichl, omámen morfiíovou injekcí. A konečně usnul.

„Doktore!“ zalkal Holan.

„Ano, příteli,“ přikývl lékař temně. „Musí do ústavu. Ale vždyť vy si můžete dovolit sanatorium. Zařídím vše. Za hodinu bude u profesora Kouby. Jeho sanatorium je snad nejlepší v Evropě. Tam bude mít vzorné ošetření.“

„Uzdraví se?“

„Pevně doufám. Profesor Kouba dělá divy. Uzdravil už horší případy. Ostatně, možná že je to ještě vliv horečky. Nemusí to být šílenství. Buďte statečný, příteli! A trpělivý.“

„A co s Bradovými?“

„Bude dobře jim to říci. Ale to nechte na mně. Jdu tam hned, neboť by mohli vidět vůz a pak by to bylo ještě mnohem horší. Teď můžete být klidný. Jiří se nezbudí před polednem, a to už bude v odborných rukou. Buďte zdrav, příteli.“

A lékař vyšel, aby splnil těžkou úlohu: zpravit rodinu Bradovu. Na chodbě se však zastavil.

Nebylo by lépe zamlčet Bradovým návrat Jiřího a jeho nynější smutný stav? Vždyť není jisté, zda hoch nepropadl šílenství. O tom může spolehlivě rozhodnout jen odborník, psychiatr.

Je tu jakási naděje, že záchvat Jiřího zuřivosti měl podklad v nějakém nedávném zážitku. Tu by celý výjev nebyl závažný. Ale byl-li to záchvat choromyslnosti, pak zbývala jen slabá naděje na vyléčení, neboť propuknutí zuřivosti je nejtěžší stupeň šílenství, který znamená pravidelně nevléčitelný stav,

To ovšem doktor Holanovi zamlčel; bylo by bezohledné a také předčasné mu to říci.

Vrátil se.

„Příteli,“ začal vážně, „myslím, že bude lépe, zamlčíme-li prozatím Bradovým Jiřího návrat a počkáme na posudek profesora Kouby. Snad bychom rodinu zbytečně vyděsili.“

„Také mne to napadlo,“ souhlasil Pavel. „Ale co když uvidí nemocniční auto? Bydlí přece nade mnou.“

„Tu je sice háček, ale dá se ohnout. Musíme něco riskovat. Předně, nedáme hocha dopravit do sanatoria v autě ústavu, ale v mém. Mám teď nový vůz, který Bradovi ještě neznají. Přeneseme Jiřího do auta, a budou-li se Bradovi ptát, řeknete, že onemocněl váš sluha.“

„Tohle se mi nezdá,“ pochyboval Holan. „Sluha by potom nesměl ani na chodbu. A byly by tu ještě jiné potíže. Ale měl bych, doktore, jiný nápad.“

„Ven s ním.“

„Zatelefonuji do továrny, aby — jak mě ta hlava bolí — aby sem ihned přijelo lehké auto s prázdnou bednou, kterou pěkně vysteleme, a dělníci za mého dozoru bednu opatrně naloží. To nebude nápadné. Náklad bude dopraven k vám, kde bude čekat váš vůz, do něhož pak společně přeneseme Jiřího a dopravíme do sanatoria. Dnes je Hod boží a půl osmé. Do devíti může být už v sanatoriu. Je dosti časně. Ve vaší ulici nebude dnes mnoho chodců.“

„Dobře. To není špatný nápad. Já odejdu pěšky a vy zařídte potřebné,“ skončil lékař poradou

Vše dopadlo dobře. Okna Bradova bytu byla zastřena žaluziemi. Dosud spali po probdělé noci.

A v půl deváté ležel už Jiří ve vypoštěrované cele pod bdělým dozorem atletického ošetřovatele, z jehož modrých očí zářila dobromyslnost a účast.

Jak bylo Holanovi, když opouštěl sanatorium!

Kapitola třetí

ARNŮV ŠTĚDRÝ VEČER

Arne Farin byl dosti vzdělaný, aby mohl určit směr. Zeměpis byl jeho koníčkem a Sundské ostrovy rádně na své mapě prostudoval. Když Kamako minula Cejlon a nastoupila jihovýchodní kurs, byl Arne znepokojen. Loď plula směrem k Austrálii, to jest: dělala okliku, neboť mnohem kratší by byla plavba od Cejlonu přímo na východ průlivem mezi Sumatrou a Malakkou.

Tak tedy lehce uhodl nyní i směr letu, kterým byl odnášen od Krakatoy. Byl to jih. Ale jižní směr letu se asi po hodině, právě nad ostrovem Christmas, změnil na jihozápadní. Směřuje snad letoun na Keelingovy čili Kokosové ostrovy? Tato Arnova naděje se rozplynula, když po dalším dvouhodinovém letu viděl, že míjí toto souostroví daleko na západ.

Úžasná rychlost! Nejméně tisíc kilometrů v hodině!

Pojednou světélkující nekonečná hladina oceánu jako by mu letěla vstříc.

Letoun padá! Porucha? Zřítí se s ním do moře? Ne. Stroj pracuje pravidelně. Tajemný řidič snižuje výšku snad proto, že letoun minul obvyklou lodní dráhu mezi Indií a Austrálií. Už se nemusejí obávat, že budou spatřeni.

Ale jaký je cíl? V tomto směru neleží přece žádná země, až na ostrovy východně od Madagaskaru. Ale to je strašná dálka.

Ted' letí ve výši asi tisíc metrů nad hladinou, jihovýchodním směrem a vodorovně. Jednotvárné vrnění stroje klidní nervy.

Arnova hlava několikrát ducla do kovových prsou robota. Přemáhala ho dřímota, pochopitelná po útrapách, které prožil, a zesiloval ji pocit bezpečí a také oddání se osudu, na němž nemohl ničeho změnit. Únava byla příliš veliká, aby jí mohl odolat. A proč by si nezdřím! Ať se s ním už stane cokoli!

Arne usnul.

Měl krásný sen:

Sedí v pracovně svého zemřelého otce, s nímž dokončuje jakýsi složitý stroj.

„To jsem rád, tati, že je zase všechno v pořádku!“ povídá radostně.

„Co tím myslíš?“ táže se otec nechápavě.

„Inu, přece ta vražda, a mamka je taky v pořádku, vid’?“

„Ovšem.“

„Byl to strašný sen. Říkali, že umřela.“

„Celý náš život je vlastně jen sen.“

„Ty ses přece nezměnil. A mamka taky.“

„Ve tvých očích, poněvadž jsi dosud neprohlédl. Nevidíš správně. Vidíš lidsky. Ale brzy mě poznáš v jiné podobě.“

„Tomu nerozumím.“

„Samozřejmě, nemůžeš rozumět. Ale brzy už...“

„Kdy?“

„Za chvíli. Nasad' si tyhle brýle. Jejich skla jsem právě vybrousil. Co vidíš?“

„Ty jsi šprýmař, tat'ko. Vždyť je to prosté okenní sklo. Vidím zase tebe.“

„Nedíváš se správně. Musíš soustředit pohled a napsat všechny smysly! Víc! — Ještě víc! — Ještě — více! — Zatni pěsti! Pro-bud'... se!“

Vtom všechno zmizelo, rozplynulo se a Arne viděl jiný obraz. Příšerný!

Seděl v náručí letounu, který se v ostré vývrtce řítí dolů, přímo do středu propasti nedohledného dna. Zřejmě to byl zase sopečný kráter, jenže mrtvý. Ale to není velká útěcha. Smrt v bezedných hlubinách Země! Chladný hrob, vyzdobený kolem nádhernými korálovými útvary, v jejichž kruhovitých atolech hraje voda duhovými barvami.

Ted'! Ted' narazí!

Arne zavřel oči. Sevřenými víčky okamžik prosvítala sluneční zář — a pojednou se setmělo.